

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékptz
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Egyetemes papság.

„Ti pedig... királyi papság...
vagytok.“ I. Péter 2, 9.

Luther a Szentírás alapján azt tanítja, hogy a keresztség által mindnyájan papokká szenteltetünk. A keresztségnek ez a jelentősége az evangélikus egyházban mind a mai napig nem ment feledésbe. S hogyha az „egyetemes papság“ kifejezés itt-ott vesztett is erejéből és megfakult is, az evangélikus egyháznak nem szabad sohasem elhallgatnia a reformációnak ezt az egyház egész életberendezkedésére és munkaorganizációjára oly fontos reformációi és bibliai tant.

Ugyancsak Luther tanítása szerint minden keresztyén ember, aki a maga hivatásában és foglalkozásában hűséggel végzi munkáját, már ezzel a hivatásteljesítéssel papi szolgálatot teljesít. Mert az életnek egyetlen területe sem vonható ki Isten felségjoga alól és egyik sincs Isten nélkül. Minden munka, amely az Isten által teremtett, fenntartott és kormányzott világban Isten akarata szerint folyik, papi munka, istenes és szent foglalkozás.

Amikor azonban Krisztus Urunk első sorban és mindenkit Isten országának keresésére serkent és az Isten országa munkásainak táborába toboroz, akkor nyilvánvaló, hogy a különböző foglalkozási ágak és hivatások mellett a keresz-

tyén emberek két dologban egyenlők. Az egyik az, hogy mindegyik a maga munkáját Isten akaratából és a szerint végzi; a másik az, hogy mindegyik vállalja azt a közös hivatást, amely szorosabb értelemben az Isten országáért, annak terjedéséért, érvényesüléséért és elmélyüléséért folyik.

Minden jog, amelyet nem gyakorolnak, elévül. Minden szerv, amely nem működik, elszorvad. Minden erő, amely nem végez munkát, elpárolog. Így vagyunk az egyetemes papság jogával, felelőségével és erejével is. Az egyháznak örök feladata, hogy az egyetemes papságot a maga szervezetében kialakítsa és működtesse. Amidőn a viszonyok, vagy magának Isten országának történelme ebben a világban az egyházat új munkára kötelezik, avagy a régi munkát új módszerrel, új eszközökkel, új úton kell végezni, az egyház vezetői tartásuk szem előtt az egyetemes papság elvét azáltal, hogy egyfelől megadják a jogot az egyháztagnak, hogy a munka vezetésében és szervezésében résztvegyenek, másfelől kötelezzék az egyháztagnak, azoknak minél szélesebb rétegét a munkában való tevékeny részvételre.

Szüntelen hangoztatnunk kell, hogy a lelkesek mellett az ú. n. világiak közreműködése evangélikus egyházunk tana és lényege szempontjából elkerülhetetlenül

megkívántatik. Széleskörű és beható felvilágosító munkával kell odahatnunk, hogy egyetlen egyháztagnak se mondhasa magát jólelküismerettel evangélikusnak, aki az egyház munkájában személyesen is részt nem vesz.

Az egyetemes papság elvét hangoztatni a tanban és annak az elvnek kinullázását eltérni a gyakorlatban végeredményben nem más, mint a reformáció egyik vívmányának elhanyagolása vagy megtagadása.

Kunos Jenő levele.

Hankow, 1941. május 26-án.

Kedves Testvéreink!

Napok roppennek el mellettünk a nélkül, hogy a tervezett hosszú levelünk-ből csak valami is lenne. Ha hosszú nem, talán egy rövid levél megírására könnyebben telik időből. Bizony rengeteg időm megy levelezésre, már tudniillik a hivatalos ügyek intézésére. Így pl. ennek a misszióknak, amelyek szívességéből munkalehetőség állott elénk, úgy felügyelője, mint pénztárosa lenni van Shanghaiban, közel ezer km. távolságban. Ennyire gyér számú egy nagy amerikai misszió munkásgárdája a hazatérő következtében.

Mint hogy nekünk a külvilággal nagyobb érintkezési lehetőségeink vannak mint a harcra való túl levő finn társainknak, azért ők is gyakran kérnek bennünket szívességeik elintézésére. Így pl. a finn missziói állomások, templomok, kórház, iskolák telkének adásvételi szerződéseit itt őrzik az evangélikus missziók székházában. Amikor ott Hunanban a hatóságok ellenőrizni akarták a külföldiek kezén levő tulajdonokat, akkor, mi sem természetesebb, reám bízta az egész szükséges szerződések kikeresését, lefényképeztetését, sőt az egész ládára való okirathalmaz rendezését és katalógusba vételét.

Ez igen érdekes munka volt, de hettek vitt el. Az eredeti kínai papírra irt „örök-szerződések” némelyike 10—13 méter hosszú. Tenyérnél jóval nagyobb, élénk piros pecsétek ékeskedtek mindegyik iraton. Hajtogatás, gyűrődés meg sem látszik a kínai papíron, de a férgek megrágták egyiket-másikat, s volt olyan is, amelyiken a tűz lángnyelveit még idejében sikerült elfojtani.

A császárság idejéből való iratokkal kapcsolatban érdekes megemlíteni, hogy akkoriban a kínaiak mindig az uralkodó trónra lépésétől kezdve számolták az

éveket. A legutóbbi századfordulónkor ők kb. Khuangszü 30-ik évével jelölték meg az előre haladó éveket. Ebben a mostani évben pedig a harmincadik évet írják, mert közel harminc év telt el az új időszámítást kívánó köztársaság kiáltásától. A hónapok jelzése itt eltér ezeken a szerződéseken annyiban, hogy a régi jóidőkben nem a mi január elsejünkön kezdődött az év és azzal együtt az első hónap, hanem 4—7 héttel később. Nem vettem azonban észre egyetlen egy olyan iratot sem, amelyet a tizenharminadik hónapban állítottak volna ki. Amíg nálunk a hónapok hosszúsága változik, úgy az nem változik Kinában. Minden naptári hónap megfelelt egy holdhónapnak. Hogy pedig a számításba hiba ne csusszék, azért a jó öreg kínai csillagászok időnként közbe iktatnak egy tizenharminadik hónapot.

Ugyancsak a császárság idejéből való az a szokás, hogy a császár nevét jelölő jelet nem mondták ki a hétköznapi használatban, sőt azt egyenesen megváltoztatták, a császár életében másképpen olvasták. Olyatén jártak tehát el, mint a zsidók, akik a héberben a Jahve név helyett mindig Adonáj-t (Ur) olvastak, nehogy megszentégtelenítsék az Isten nevét. A „központi birodalom” császárai is féltékenyen őrkdtek a nevük tiszteletben tartására.

Az ilyen száraz és prózai dolgokból is tanulhat valaki egyet s mást és másokat is talán érdekelne azoknak a dohos iratoknak a látása, amelyeket pirosgombos mandarinok — császári hivatalnokok — állítottak ki. Még talán a mandarinok szerepénél is nagyobb fontosságú volt azoknak a személye, akik a vevő és eladó közt lebonyolították az alkut. Nélkülük talán a vásár sohasem jött volna létre, különösen nem kínai és külföldi között.

A közbenjáró nélkül a kínai életet el sem lehet képzelni akár nagy dolgokról, akár mindennapi csekélysegekről le-

gyen szó. A külföldiek is olyan magától-értetődőnek veszik mindezt. Ha fára van szükségünk avagy rizsre, akkor valamilyen kínai lelkész, vagy tanítót kérjük meg, eszünkbe sem jut, hogy egyenesen a fakereskedőhöz menjünk. Arra csak ráfizetnénk. Ha valaki alkalmazást keres nálunk, akkor előbb valamelyik nálunk levővel igyekszik megegyezni, aki azután keresztül viszi a dolgot. Kezdi azzal, hogy sok a munkája és ezért más foglalkozás után kell néznie. Lassan kibújik a szeg a zsákból és előadja a szándékát. Ennek a köntőfalazásnak csak az a rendeltetése, hogy kipuhatolja a helyzetet és megtudja a szembenálló állásfoglalást, amelynek kedvező volta esetén kihozakodik, ellenkező esetben pedig meg van idő a visszavonulásra és az „arc“-ának a megmentésére. A kudarc vallása feltétlenül azt jelenti, hogy az illetőnek többé „nincs képe“ a másik színe elé járulni. Igazi szembeöntödsi ez, csak hogy hamar kitanulja az ember a játékot. Meg kell mégis vallani, hogy a közbenjárók kitűnően végzik szerepüket a barátjuk „képe“ megmentése érdekében.

Ha már ebben a közvetítői munkában van valami, ami nem egyenes dolog, hát akkor azokban a mesékben, amelyek minden kérést megelőznek. Sokkal siralmasabbnak festik le a helyzetet, mint amilyen az valóságban. És nemcsak a koldusok játszanak így az emberek érzésein, hanem sokkal jobb állásban levők is. Itt látszik csak igazában — mint ahogyan a kínaiak meg is vallják —, hogy a megnemtért ember természete csalárd, megbizhatatlan. Itt fizetik a külföldiek a legnagyobb tandíjakat, amíg a saját kárukon nem tanulnak eleget. Az efféle napi kellemetlenségek sokszor felizgatják az embert, ha Isten nem adna „tanácsosokat“ a munkatársak közül, akik kínai szemmel, körülmény ismeret-

tel, de keresztyén lélekkel utánanéznék a dolognak. Ezzel elérhetjük azt, amit a mi „csakazért is“-unkkal csak rosszabbá tennénk, t. i. kevesebbet emésztjük önmagunkat és kevesebb kárt valunk.

A jókora elkalandozás után visszatek a levelezéshez, ill. a finn kollégákhoz. Elvágva az orvosság beszerzés lehetőségétől, többször jön segítséget kérő levél. Mivel a megszállt területről szigorúan tilos a másik oldalra gyógyszerrel küldeni, ezért ilyesmi csak nagy kerülők útján és csak ritkán lehetséges. Lehetőségekről való tájékozódás szintén levelezéssel jár, időt vesz el. Így őlt egyre szélesebb kört a levelezés magában Kínában és így akar elmaradozni és halogatódni a hazai levélváltás, ami állandóan vádol, mert egész rakás baráti levélre egy kukkot sem válaszoltam.

Az utóbbi időben sem mindenhez nem volt erőm a már jó ideje kellemetlenkedő manduláim miatt, ami izületi fájdalmakban és néha fejfájásban ad jelt magáról. Szívesen kivettem volna, hiszen három orvos is ajánlotta mióta Kínában vagyok, különösen a hankowi klíma nem tesz jót nekik, de az utóbbi időben a mandulák, többet voltak gyuladásban, mint rendes állapotban. Elővigyázatossággal és öblögetéssel talán elérjük azt, hogy hamarosan túl lehetek a műtéten, amelyet egy Amerikában képzett kínai missziói orvos, torokspecialista fog elvégezni. Nagy megkönnyebbülést remélek a műtétől.

Nincs bátorságom, hogy ígéretet tegyek újabb, mihamarabbi levélre, mert nem tudom mikor váltom be az ígéretet. Pedig vágyódom arra, hogy az Úr adjon nekem nagyobb hűséget több dologban és nem utolsó sorban a levelezés terén. Ebben a reményben szeretettel köszöntik minden Testvérüket az Úrban: Kunos Jenőék.

Fuk tau utja az árnyak birodalmába.

A tizenöt éves Fuk tau egyenesen odafutott a gépkocsi elé. Mit is gondolt arra, hogy a szűk vidéki utcáskában gépkocsi zúghat tova! Így aztán megtörtént a szerencsétlenség, senki se tudta megmondani, hogyan. Most életelenül csüngött az őt hazavívő erős férfi karján. Az anya jajveszékelve futott ki az ajtón — a szomszédasszony már közölte vele a szörnyű hírt. „Fuk

tau,“ kiáltotta élesen, „Fuk tau! ébredj föl újra!“

Este lett, mire Fuk tau fölébredt. Fáradtan emelte föl fejét. Mi is történt vele? Lassan minden észbe jutott. Kimerülten hanyatlott vissza párnáira, de azonmód föl pattant. Hol is feküdt csak? Szűk kis szobájában nem. Szeme körülrevedezett. A kis házioltár állt a fal mellett a bálványokkal, tehát a lakó-

helyiségben fektették le. Fuk tau azt is észrevette, hogy szalmaágyon pihent a földön. Új ruha volt rajta és fejére valami ékszert tettek. Fuk tau reszkető kézzel nyult utána: gyöngyöknek és szalagoknak kellett lenni.

„Igen, gyermek, fölékesítettünk téged“, szolt egy hang valahonnét. Az anya lépett az ágyhoz. Fuk tau látta a nyitott ajtó alatt ott állni a szomszéd-asszonyokat. Rémülten meredt az ajtóra. Nagy félelem fogta el. Lehunyta szemét. Gondolatai vadul keringtek. Mikor is állt az ajtó így tárva-nyitva? Két hónap előtt, amikor a nagymama meghalt. Anyja akkor gondosan örködött azon, hogy az ajtót be ne csukják és Fuk tau még ma is hallotta rövid magyarázatát: „A léleknek gyorsan meg kell találnia a kijáratot, különben a házban bolyong.“ Tehát a haldoklóknak tárták ki az ajtót ennyire.

Fuk tau tovább töprengett. És a fejdísz? Az új ruha? Azt csak haldoklóknak adták. Édesanyja nem mondta-e a nagymama halálos ágyánál: „Aki egyszer a lakóhelyiség padlóján fekszik, annak számára nincs remény?“ Igen, Fuk tau tudta már: meg kell halnia, bár oly fiatal volt még. A meghalástól való szörnyű félelem fogta el, mert rettenetes élet kezdődött a halál után. Nem vár-e rá a pokol 99 kínja és szörnyű büntetések a másik életben? De igen, — jó tudta. A templomban látott borzalmas képek jutottak eszébe. Képek, ahol a meghaltaknak egyik győtrelemlől a másikra kellett menniök.

Fuk tau nem tudott csöndesen feködni. Vadul hánykolódott, megnevezhetetlen félelemben. Keze görcsösen belemarkolt a szalmába, — Fuk tau halálos aggodalmakat állt ki.

Édesanyja egyszer csak föléje hajolt. Hangos szóval beszélt valamit szép ruhákról, sapkákról és cipőkről, amiket gyermeke után akar küldeni az árnyak birodalmába. Pénzt is természetesen — egész tömeget. „Nem, — Fuk tau bizonyosan nyugodtan halhatsz meg“, fejezte be beszédét az anya, „semmiben se lesz hiányod!“

Fuk tau alig hallgatott oda. Ruhák? Cipők? Sapkák? Mit segíthettek azok rajta? Láztól forró keze a takarón tapogatott, mintha valamit keresne. Talán valami támasztékot, talán biztos kezét, hogy az átvezesse az árnyak birodalmába. Senki se volt ott, aki vezesse — senki.

Milyen hosszú volt az éjszaka! Fuk

tau ide-oda hánykolódott. Álom és ébrenlét között látta az árnyak birodalmában ráváró lobogó tüzet. Halálfélelmében segítségért kiáltott. Azonban senki se volt a haldokló szobájában, aki elvehetné volna tőle a halálfélelmet. Egyikük sem ösmerte az Egyet, az Úr Krisztust, Aki sokkal erősebb a halálnál és hatalmas kezével átvezeti övéit örökékváló országába.

A hajnal derengett. A halál ott állt Fuk tau mellett és ő semmiképpen se tudott védekezni. Egvedül kellett az árnyak birodalmába vezető utat megkezdnie, a pokol 99 kínja felé.

Fuk tau lehunyta fáradt szemét. „Meghalt“, mondta a nyers szomszéd-asszony. Az emberek mintegy parancsára elkezdték a halottsiratót: „Öh miért hagytál el bennünket ilyen hamar? Olyan nagy szükségünk lett volna rád.“ Szinte versenyt zokogtak egymással. A rokonok odavitték a szerencse csodálatos színet, a ragyogó vöröset viselő koporsót. Az bizonyára szerencsét hoz Fuk tau-nak az árnyak birodalmába vivő hosszú úton.

Fuk tau rövid idő multán mozdulatlanul és csöndesen feködt a koporsóban. A halálfélelem nyomai még nem mosódtak el ifjú arcán. — Szegény Fuk tau! Oh, hogy senki se volt, aki elmondta volna neked a Megfeszített szavát: „Ma velem léssz a paradicsomban!“ Oh, hogy senki se beszélt neked az Úr Krisztusról, Aki helyet készít övéinek a menynek országában!

Németből ford.: **Zarándi Attila.**

Miért akarsz megkeresztelkedni?

Egy Nias szigetéről származó mintegy 40 éves férfit megkérdeztek: „Miért akarsz megkeresztelkedni? Miért kívánod a keresztséget?“ A férfi először hallgatott. Látszott rajta, amint küzködött magával. Majd hirtelen tompa hangon kitört belőle: „Tudom, hogy tudásom még csekély az oktatásra. Bejártam a nagy világot és tudom, hogy az emberek bűnösök, azok egyike vagyok én is. Azonban azt is tudom, hogy megváltás csak Krisztus által van és szeretnék a keresztségben összekapcsolódni Vele.“

Harc a megbocsátásért

Az úrvacsorát ünnepelték Ujzélamban. Amikor az első sor letérdelt az egyik benszülött fölállt és helyére ment, de újból visszatért a sorba és letérdelt. Kérdőre vonták, mire így szól: „Amikor az Úr asztalához léptem, nem tudtam, ki mellé térdelek. Hirtelen egy embernek az oldalán láttam magamat, aki néhány év előtt megölte apámat és megitta véréát. Akkor halált esküdtem rá. Gondolhatja, mit éreztem, amikor hirtelen mellette térdeltem! Szörnyű érzés fogott el, nem bírhattam ki és

ezért vissza mentem helyemre. Amint odaértem, láttam az égi szentélyt és a Nagy Vacsorát és hangot véltem hallani: Arról ösmernek meg benneteket, hogy én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek. Ez legyőzött, leültem és egy másik arcot pillantottam meg, a keresztet és a rászögezett Ember Fiát és hallottam Őt szólani: Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek — akkor visszamentem az ol-tárhoz.“

A Perzsa-öblön át Indiába.

— D. Sandegren indiai püspök utilevele. —

Maszkatban hosszab ideig tartózkodtunk, a ki- és berakodás miatt. A gőzhajó közel a parthoz kötött ki s így könnyű volt partraszállási engedélyt kapni és a misszionáriusokat néhány órára meglátogatni. Modern fegyverekkel felszerelt nagyszámú arab katonaság őrizt az a nagy kaput, amelyen a városhoz jutni. A kaputól nem messze lakik Dykstra, amerikai misszionárius. Bepillantást nyújtott munkájába és sok érdekes részletet mondott el. A bazárutcában kibérelt egy bolthelyiséget, amelyben egy a misszió szolgálatában álló abessziniai keresztényen árusít bibliákat és traktátusokat. Ez az ember elbeszélget azokkal, akik venni akarnak és szívesen elüldögélnék egy órát egy keresztényen boltban. A legfontosabb munka itt is, mint a mohamedán országokban olyan sok helyen, a kórház révén folyik. A kórház nem Maszkatban, hanem Matrabban van, ahol az ország belsőjéből vezető karavánt végződik. Mikor Matrabba kirándultunk, láttuk, hogy minden utas modern fegyverekkel látta el magát. Ez szükségesnek látszik, mert az utakat rablók teszik bizonytalanná. Régen nem láttam annyi fegyvert, mint itt, ahol úgy látszik minden szabad arab fegyvert hord. Mikor fog végre ez a harcias és büszke nép Krisztusnak mint Urának és Megváltójának hódolni?

Matrabban dr. Thoms barátságosan fogadott bennünket. Felesége, dr. Scudder Lou ismert misszionáriusnak a leánya, Kodaikanalban (India) született.

Maszkatban több új utas szállt fel, akik az iráni Guadaba igyekeztek, köztük a szultán titkára és a legfőbb bírója. Ezek az urak szomszédaink voltak az étkezésnél. S mivel a titkár jó euró-

pai műveltséggel bírt, sokféle dologról elbeszélgettünk. Elmondta, hogy Maszkatnak két gyarmata van, ezek egyike Guada Perzsiában. Százötven éve ott polgárháború dúltak. Az egyik párt a maszkati szultánt hívta segítségül. A szultán beavatkozott és így lett annak a területnek ura, amely ma is az övé. Egy régeuse van ott. Ennek a fia is a mi hajónkon utazott és nagy tisztelettel bántak vele. Valamikor az egyik maszkati szultán a Kelet-Afrikai Zanzibar szigetét is elfoglalta és uralkodott felette. Amikor azonban az egyik szultán Zanzibarból Maszkatba utaztában meghalt, Zanzibarban levő ifjabbik fia nem akarta Maszkatban levő idősebbik fiát urának elismerni és függetleníteni akarta magát. Végül úgy egyeztek ki, hogy Zanzibar egy bizonyos tributumot fizet Maszkatnak, egyébként azonban független marad. Állítólag még ma is fizet Zanzibar egy csekély tributumot. S a maszkati és a zanzibari rokon dinasztiák még mindig bizonyos kapcsolatban vannak egymással. A szultán titkára is három évig élt Zanzibarban és büszke volt az arabok nagy hatalmára.

Én pedig azt gondoltam magamban, mi lenne, ha ezek az arabok meghajtanák térdüket Krisztus előtt és hirtőkeivé lennének. Az Arábia kapuinál álló néhány misszionárius hitbátorsága és türelmes kitartása iránti bámulattal eltelve utaztunk tovább. A gőzhajó az iráni Guadaba vitt bennünket, ahol az arabok és fegyveres kísérei kiszálltak, onnan folytattuk utunkat az indiai Karachiba. November 20-án kötöttünk ki Bombayben, hálát adva Istennek, aki szerencsésen vezetett bennünket a hosszú úton Indiába. (Leipziger Missionsblatt.)

„Régi“ keresztyének.

Jäckel Márton, a Berlini Misszió szuperintendense, aki most munkatársaival együtt Észak-Transvaalban szögesdrót mögött internálótáborban sinylődik, ezt írta a Kék Hegyek között végzett munkájából:

„Sógorom ültetvényén egész tömeg (30) a messizi északról idejött nyasszaföldi bennszülött dolgozik Észrevettem, hogy közülük soknak van Újtestamentuma a saját nyelvén és meghívtam őket, jöjjenek el a templomba. El is jönnek rendszeresen és prédikációm után kis külön istentiszteletet tartanak a maguk nyelvén. A régebben Nyasszaföldön működött Brink testvér az a tanácsot adta nekem, osszam ki nekik is az úrvacsorát, mert legalább egynek kell birtokolnia kis agendát a saját nyelvükön. Aból leolvashatnám a kezdő szavakat és a kiosztási formulát. Így aztán megkérdeztem karácsony előtt való napon (angolul), ki akarná közülük a szent vacsorát velünk ünnepelni. Csodálkozásra ezt a választ kaptam: „We are

old christians“ (Régi keresztyének vagyunk). Amikor e kifejezés jelentése után kutattam, ez derült ki: Keresztyének vagyunk, akiket újból kizártak. Amennyire jellemző ez eme keresztyének becsületességére, éppolyan jellemző a misszió eredményének tartósságára. Hóni gyülekezetük bizonyára nem találta őket méltóknak a keresztyén név viselésére, mert életük nem volt többé keresztyén. Belsőleg azonban nem szakadtak el a keresztyénségtől. Még a gyülekezettől nagy messze is megmaradnak a tanultak mellett, Isten igéjét magukkal vitték messizi útjukra, elmennek Isten házába, lelkiismeretük él. Így aztán nem mernek az úrvacsorához járulni, mielőtt a hóni gyülekezet ismét méltóknak nem nyilvánítja őket. Mi mindenre tanít bennünket a missziói munkamező! Régi keresztyének! A hóni egyház is ismeri őket, sajnos seregszámra; de kissé tovább élnek Isten házában utipodgyászukban az Újtestamentummal!?

Missziói imaóra.

1941. évi jelmondatunk: „Keressétek az Urat és éltek.“ (Ámos 5, 6.) — Aug. havi jelmondatunk: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.“ (Fil. 4, 13.) — Imaóránkon (augusztus 12.) vizsgáljuk meg hitünket abból a szempontból, megvan-e hitünknek gyümölcse az evangélium terjesztéséért való buzgó és állhatatos imádkozásban. Elmélkedésünk alapja legyen: I. Kor. 16, 9: „Nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos; az ellenség is sok.“ Továbbá: „Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással; imádkozván egyszersmind mi értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát.“ (Kol. 4, 2—3.) — Imádkozunk Kuno-sékért s különösen azért, hogy tegye Isten lehetővé azt, hogy Kínában megszerezhesük a Li-Choni ingatlant s ezzel evangélikus misszióink Kínában ott-hont találjon. Imádkozunk, hogy a magyar evangéliumi keresztyénség kérésüljön fel arra, hogy mihelyt megnyílik a kapu az orosz birodalomba, oda misszionáriusokat küldjön. — Imádkozunk mindazokért, akik a világban az evangélium hirdetéséért avagy keresztyén

hitükért üldöztetést, szenvedést, gyalázatot szenvednek, hogy Isten tegye őket állhatatosakká hitükben és keresztyén vallástételükben. — Imádkozunk, hogy Isten támogasson idehaza a gyülekezetekben hívő férfiakat és nőket, ifjakat és leányokat, akik felismerve a misszióiparancsnak reájuk személyesen kötelező mivoltát, támogassák a misszió ügyét imájukkal, és munkájukkal, adományaikkal és munkatársak toborzásával.

Morhács Márton budapesti lelkész, Egyesületünknek tanácstagja, július 12-én, 78 éves korában elhalálozott. Harmincöt évig volt budapesti lelkész, korábban a túróczi egyházmegye esperese. Egyesületünk alakuló gyűlése Pozsonyban 1909 február 2-án ellörnek választotta meg. Temetésén Kemény Lajos esperes mondott gyászbeszédet a 34. zsoltár 20. verse alapján: „Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr.“ Hűséges missziói munkatársunk emléke legyen áldott!

H I R E K.

Böhm Sámuel, első misszionáriusunk (1831—1859), aki a vas megyei Kiczlédén született, az Északnémet Misszióegyesület kebelében működött az afrikai Togo déli részében, az Ehve-négerék között. Az Északnémet Misszióegyesület legújabb, 105-ik évi jelentése szerint az Ehve-egyházban most 195 gyülekezetben 40.274 evangélikus keresztyén van. Keresztelés volt 3195, az úrvacsorázók száma 18.007 volt. Konfirmáltatott 830 gyermek. 200 iskolában 9066 gyermeket oktattak. Böhm Sámuel eredetileg juhászbojtár volt, majd atyja mellett a bognármesterséget tanulta. Eljárt Felsőlővőre Besser prédikációira s Besser hatása alatt határozta el magát arra, hogy misszionárius lesz. Sajnos, fiatalon, 22 hónapi misszionáriusi működés után már meghalt klimalázban. Látjuk azonban, hogy a könnyhullajtásos vetés után örömteljes, áldott aratás folyik a togoi munkamezőn!

A szovjet hírszolgálat azzal lepte meg hallgatóit, hogy „a vallásos embereket a szovjetunióban a jövőben nem nyomják el”. A bolsevikiek a híradás szerint elhatározták, hogy az „Istentelen Egyesületét” mint „időszerűtlen” feloszlatták, annál is inkább, mert ennek az egyesületnek keletkezése és működése balfogásnak bizonyult. Az istentelenség sejtjeinek száma 1941 január hó 1-én 115.477, tagjainak száma 3,450.182 volt. — Talán hamarosan eljön az ideje annak, hogy a magyar keresztyénség a szovjetunió területén élő fajrokonok közt missziói munkát végezhet. Ezt a szent feladatot a történelmet kormányzó Isten ruházza reánk, s bárcsak ráeszmélünk és vállalnánk!

A német evangélikus misszió a háború előtt Afrikában, a Közel Keleten, Indiában, Kínában, Japánban, a Dél-tengerben 1589 európai és 13,233 bennszülött munkaerővel dolgozott másfél millió keresztyén között. A háború úgyszólván egyik munkamezőt sem hagyta érintetlenül. Az angolok és a hollandok (Abessziniát, Japánt, Kínát és részben Délafrikát kivéve) a német misszionáriusok nagyrészét internálták. Azonban a bennszülött keresztyének a bennszülött missziói erők vezetésével híven és lelkesen kintartottak hitük mellett. Kelet-Afrikában például visszautasították az angol hivatalnokok ajánlatát, akik pénzt és misszionáriusokat kínáltak nekik. A háború jó darabbal előbbre vitte a missziói gyülekezeteket az önállóság

egészséges útján. A németországi missziói adományok megmaradtak a korábbi színvonalon, sőt részben meghaladták.

Róm. katolikus statisztika szerint a földnek 2,122 millió lakosa van, ezek közül 760 millió keresztyén.

Kunos Jenő május 27-i leveléből:

„Ebben a hónapban naponta átjártam Hankowba. Este mentem az utolsó hajóval és reggel korán jöttem vissza Wuchangba. Feleségem odaát várja a kis baba megszületését. Itt Wuchangba nincs képzett orvos, az átmenetelt sem lehetett az utolsó napokra hagyni a lehetetlen kompszolgálat miatt, ilyen esetben szélben nem közlekedik, utána pedig olyan zsúfolt és olyan a tolokodás, hogy még ép embert is agyonnyomorgatnak, szorongatnak. Itt Kínában már a higiénikus viszonyok miatt is a kórházba menetelt kívánja az orvos (német menekült zsidó, aki talán második generációban keresztyén és kb. 7 éve van rendelője a Lutheran Missions Homeban). Az International Hospital apácai között van egy magyar nővér is, aki 15 éve nem beszélt magyarul, de aki annál jobban igyekszik kihasználni az alkalmat mostan. Hallottam egy magyar r. kat. papról is, de még nem találkoztam őssze vele itt Hankowban. Így mi négyen képviseljük a magyarságot.”

Az Amerikai Bibliatársulat 1816-ban alakult. Fennállása alatt körülbelül 305,555.700 kötetben adta ki és terjesztette a Bibliát. Jelenleg az általa kiadott Bibliák, Újszövetségek és bibliai részek száma évenként 7,000.000. Hatvanöt olyan nyelv van, amelyen egyedül ez a Társulat adja ki a Bibliát vagy annak egyes részeit. Összesen pedig 237 nyelven nyomatja vagy terjeszti a Bibliát.

A **monori** Missziói Gyermekszövetség június hó 2-án bensőséges kedves ünneppel zárta az iskolai évet. Nagy öröm érte szerény kis gyermekcsoportunkat, mert dr. Gyimesy Károly a Luther-Szövetség lelkesze, örömmel tett eleget kérelmünknek, hogy vegyen részt ünnepélyünkön és buzdítsa a gyermekeket a misszióérti munkálkodásra. Rámutatott mind a gyermekeknek, mind a felnőtteknek, hogy Isten a gyermekeken keresztül munkálkodik országa terjedéséért. A gyermekszáj és láb igen tevékeny munkát végez azért, hogy terjedjen a pogányok között Isten igéje. Dr. Gyimesy Károlyné nt. asszony énekszámával — mint maga kísért harmóniumon — vett részt és közelebb vitte lel-

künket az Úrhoz. Detre Lajos helybeli lelkésztestvérünk imádkozott. Gyermekünk előadták a Három baba, Mind jó amit Isten téssen és a Szegény asszony könyve című színdarabokat, énekeltek és szavaltak. Minden gyermek igen nagy örömmel igyekezett eleget tenni

a misszió iránti köteletségének. A Missziói Gyermekszövetség vezetője Benzing István zárta be a kedves ünnepélyt. A gyermekek az összes jelenlevőket oszonnán látták vendégül. Kunos Jenő kínai missziójára 34 pengőt juttattunk a Missziógyesület pénztárába.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Missziógyesület pénztárába
1941. évi június 23-tól július 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1940—41-re: özv. Pusztai Andrásné Pitvaros 2 pengő.

1941-re: Budapestről: Ari Andrásné 3 (1), Gaál József 3 (1), Orosházáról: Benkő Andrásné 1 (1), Berta Andrásné 1 (1), Fekete Istvánné 1 (1), özv. Torkos Kálmánné 3 (1), Tóth Jánosné 3 (1), Lébényből: Kovács Kálmán 3 (1), Baranyai Mária 3 (1), Jancsó Bertalan Mezőhegyes 3 (1), Varga Sándorné Tokaj 1 (1), Baráth Károly Rimaszombat 3 (1), Prot. Ifj. Gyül. Kőszeg 3 (1), Ifj. Egyesület Kispeszt 3 (1), Kiss Lajosné Pest-szentlőrinc 1 (1), Kajos János Nagytarcsa 3 (1), özv. K. Hódy Jánosné Szentest 3 (1), Hanzmann Károly Sopron 3 (1), Kaposy Sarolta Nagykáta 3 (1), Boros Magdolna Mezőnagy Mihály 3 (1), Fekete Jánosné Gomba 2 pengő.

Offertórium: Buda (kórházi) 0.16, Dunaszerdahely 3.80, Budapest-Üllői-u. kül-m. óra 4.45 pengő.

Adományok: Budapestről: Ari Andrásné 6, egy magát megnevezni nem akaró 20, Hüttl Armin tanítványai 30, a II. ker. középisk. ifjúság 19, özv. Pusztai Andrásné Pitvaros 1, „Erzsike“ Lébény 1, Gyurácz F. Belm. Egy. Kőszeg 10, Fuchs Pál Iharosberény 5, özv. Kochán Mátyásné Pitvaros 1.28 pengő.

Perselygyűjtés: Aszódi konferencia 22.27, Kenke K. György Nyáregyháza 2.90, Nagytarcsai bibliáőrak 12, Budapestről: Szalay Margit 4.41, Angyalföldi bibliáőrak 6.81, Trattner Hugóné Győr 2.66, Sokoray Miklós Szombathely 14.44 + 0.28, Kaposy Sarolta Nagykáta 9.20 pengő.

Rendes tag évi díja 4 pengő, pártolótag legalább 2 pengőt fizet. Ennek ellenében az egyesület lapját ingyen kapja. A szelvényen ne feledjük el megírni, hogy mire szántuk küldeményünket.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1941. évi július hó 22-én.

Csekkszám: 16.188.

Gyermekszövetség a) gyűjtése: Kiss Ibolya tanítványai Budapest 2.63, Körmen 3, Lébény 1.50, Jákfa 1.56, Monor szeretetv. jöv. 34.23, Ajka Nagy Sándorné útján 4.88 pengő.

b) bélyegért: Ajka 3.24, Zsényi Buza Jánosné útján 1.60, Orosháza Tóth L. útján 5.68, Szombathely Sokoray M. útján 4, Bakonyzentlászó 5.12, Eger 3.70, Felsődörgicse Mihácsi L. útján 23.14, Rákospalota Kürtösi K. útján 14.80, Farnad 18, Monor 4.42, Sopron Nitschinger J. tanítványai 3, Mezőhegyes 8.11, Gerendás Regős E. útján a tanyai csoport 10.78, a falusi cs. 8.48 pengő.

Kunos Jenő kínai missziójára: Imaközösségi tag Orosháza 5, 1, 5, 2.50, 2, 5, 5.50, Győről dr. Farkas Béláné 2, a fiógyegyesület 3.84, Győr-Nádorvárosi bibliakör 5, Budapestről Szelényi Károly 4, dr. Molnár Gyula 3, P. Both Lórándné 5, özv. Kertész Lajosné 2, Petróczy János Nagyvászonny 2.40, Kovács Ilona Bántásllás 2, özv. Vásárhelyi Dezsóné Tinnye 3, Sághy Jenő Balatonszárszó 2, Kaposy Sarolta Nagykáta 2, Zalán Frigyes Aszód 5, „Atom“ Mezőnagy Mihály 5 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Orszlányi egyházközség 4.84, Molnár Gyula Bakonyszombathely 12.08, Jakócs Dánielné Isaszeg 1 pengő.

Bélyeg, staniolt adtak: v. Szókai Jánosné Salgótarján, N. N. Nagy Erzsébet Budapest, Ruttkay Elemér Cegléd, F. Tóth Jánosné Orosháza.

Ünnonn belépt tagok: Budapestről: Ari Andrásné, Gaál József, Varga Sándorné Tokaj.

Rimár Jenő, pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 497-189.